

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA. PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals Cuba y Puerto-Rico, 16 rals Estranger, 18 rals.

ALS NOSTRES LECTORS.

Sempre que s'ha presentat una desgracia ó una calamitat, la Campana de Gracia ha tingut á molta honra l'obrir suscripcions per remediarias. Aixís vá ferho quan vá ocórrer la voladura del vapor «Express», nombrantse en reunió pública per distribuir los fondos recaudats una comissió composta de personas respectables, y cabenthi la satisfacció de haver aixugat molts llágrimas.

L'estat de la distribució y ls comprobants necessaris estarán á la disposició del públich desde el 15 al 30 del present mes en la llibreria de n Lopez, perque no puga cabre el menor dupte sobre la manera clara ab que en aquest, com en tots los assumptos, procédeix lo nostre periódich.

MISTERIS DE DOLOR.

La batalla dura encare ó millor dit are es quan comensa.

Los moros contan un miracle de Mahoma y ls conservadors aviat atribuhiran miracles pel mateix estil á n' en Cánovas.

Contan los moros que Mahoma s'trobava un dia davant de una montanya, y que creyentse animat per l'omnipotencia divina, y volent assombrar als seus sectaris, vá exclamar:

—Que vinga la montanya cap aquí.

La montanya no vá riure's d'aquella baladronada, perque las montanyas no riuhén; pero no's vá moure.

Y Mahoma al veure aquella inmovilitat vá dir:

—Está bé; ja que la montanya no vé, jo aniré á la montanya.

Lo miracle de n Cánovas es molt semblant. No sé si per consell del moro Vargas que aquests dias celebra ab ell conferencias y més conferencias, ja fá algun temps que posant cara de profeta vá dirigir-se á las minorías fusionadas, y volent assombrar als seus sectaris, vá dir á aquellas:

—Ala; ¿qué féu? Ataquedume desseguida!

Y las minorías fusionadas van fer com la montanya, quedantse inmóvils.

—Está bé, exclamá el Mahoma conservador: ¿no volén atacarme? Donchs jo us atacaré á vosaltres.

Y enviant uns quans telégramas als senadors que eran fora, y reunint totas las sevas forsas, vá fer presentar al Senat una proposició, dihent poch més ó ménos:

«Lo Senat considera que l'actual govern es convenient á la vida de las institucions y á la prosperitat del país.»

Lo qual significa que fora de aquest govern no hi ha res possible.

Firmavan aquesta proposició, entre altres lo general en jefe del exercit del Nort, y un general de Marina en actiu servey, y vá defensarla en Romero Robledo en persona.

Es a dir tots de la familia, com per demostrar que el govern no té gaires parroquians.

Ab una treta d'aquesta especie, el govern ha fet com lo coronel Boone: s'ha tancat dintre de la gabiya de las fieras. No hi ha més que una diferencia: las fieras del coronel Boone son domesticadas, y las de l'oposició s'hi tornan.

Y com que s'hi tornan, no hi ha hagut sessió sense esgarrapadas, y no hi ha hagut esgarrapada sense sanch.

¿Qué significa aquesta proposició? vá preguntar lo primer leonel. ¿L'ha presentada el govern per fer gala de que té majoria? Tothom ho sab. ¿L'ha presentada per fer pressió en altrás esferas? En aquest cas lo mateix vá ferse á l'any 1873, exercintse una coacció sobre la corona.

En Romero Robledo prescindint de tots aquests arguments vá entretenirse atacant á n' en Sagasta, que com que no es senador, no podia tornarshi.

—Aixó es atacar per l'esquena, vá exclamar lo general Sanza.

Y la primera sessió vá acabar entre l'acalorament dels uns y dels altres. Aném á la segona.

En Pelayo Guesta que havia desmuntat á n' en Romero Robledo rectifica y tot rectificat recalca las qüestions: «¿Qué faria el Senat, exclama, si demá's presentava un altre govern nomenat pel rey, després de haver donat aquest vot de confiança al actual? No tindria més remey que dir: Fora d'aquí desseguida, que no't volém. Aquestas son las conseqüencias naturals d'aquest acte.»

Y en Romero Robledo torna á las andadas desententente dels arguments de l'oposició. Parla d'en Martínez Campos y diu que vá deixar lo poder voluntariament.

—No es cert, li hi dinhen, que s'ha de deixar lo poder voluntariament ó involuntariament.

—O bé alevosament, exclama el conde de Xiquena que no té péls á la llengua.

Y la sessió segona vá acabar més acaloradament que la primera. Aném á la tercera.

La tercera es la de las espasas. Van parlar en Jovellar y en Martínez Campos.

En Jovellar explica ls motius perque s'ha separat de la majoria. «Ab vosaltres, diu, no hi está el país. Me diréu que vosaltres lo representeu: aixó seria veritat, si las eleccions per compte de representar la voluntat de la Nació, no representessin principalment la voluntat del ministre.»

En Martínez Campos ab aquell genit tant franch que Déu li hi ha donat, vá dir cosas molt xocants: «¿Perillarian las institucions si m'fessin ministre á mi?» vá preguntar.

—No, no, eridavan per tots costats de la Cámara.

—Donchs, segons la proposició, perillarian.

Vá dir també qu' en las eleccions l'havian en-

ganyat, y que com que la majoria feta per en Romero Robledo s'havia separat d'ell, are ell se separava de la majoria... y en paus.

La sessió del dilluns vá ser la de las banderillas de foch. Lo conde de Xiquena vá descriure l'historia de n Romero Robledo, la seva vida revolucionaria, las sevas declaracions contra la restauració, las sevas eternas inconseqüencias.

Y en Romero Robledo, com que no tenia paraula per tornarli, ensenyava las dents y reya.

Vá demostrar també qu' en Cánovas del Castillo havia cambiat moltíssim d'opinions, llegint trossos dels seus antichs discursos.

Y en Cánovas no reya, sens dupte, perque algú li hauria pogut dir: —Com hi ha mor, ja podéu riure, com las cosas van tant bé!

En totas aquestas sessions m'hi descuidat una célebre frase d'en Cánovas. Un general interrompia son discurs, y el monstro vá exclamar:

—Aquí no's permet que ningú vinga á cobrar lo barato.

¡Cobrar lo barato!... Quina frase més culta!

Peró jo ja u veig lo govern's ha proposat passar lo rosari avants d'hora; las minorías hi han acudit y passen un granet cada dia: per are tots los misteris son de dolor.

Y no falta qui assegura, al veure lo qu' está succehint, que aquest rosari acabarà com lo célebre Rosari de l'Aurora.

P. K.

ALERTA!

Ens ha dit que recorren varios pobles de Catalunya ls ganxeros de un cert marqués de Rays, legitimista francés que's proposa colonisar una isla de l'Oceania, valentse, segons diu, dels missionistas, y ensarronant als infelissos que crehen de plá ab las sevas promesas.

¡Alerta, gent de fora!

¿Héu sentit parlar may del tráfeh de negres? Donehs lo que s'intenta es pitjor encare.

Per vendre accions de la colonia que diu que vol establir, comprén qu' es necessari embarcar gent; y per trobar gent fan tots los esforços los ganxeros, fentlos promesas que després no's compleixen; prometentlos casas á Port-Breton, sent aixís que no n'hi ha, y terras que no son sevas.

Tot es qüestió de negociar ab la existencia dels tontos, que crehen semblants cosas.

¡Alerta, donchs, gent de fora! ¡Alerta y no'us deixéu sorprendre!

Los pochos que van marxar ab lo Genil, á causa dels mails tractes que van sufrir, á mitj camí van tornar-se'n.

Es impossible que á ciutat trobin ja ningú que ls crega. Per aixó se'n van als pobles de fora.

¡Si vejessiu als pobres italians seduhits y enganyats, que han portat al dipòsit de Barcelona, per embarcarlos, vos fariem llàstima! Lo mateix fariam ab vosaltres. Una vegada fora de la pàtria, quan voldriau tornar-vos en, no hi seriau a temps. Alerta, donchs, alerta!

Lo mateix Marqués de Rays, empresari de aquest negoci, ho ha dit ben clar: ell se proposa fer una colonia propia sense intervenció de ningú, ahont no hi haja cap més autoritat que la seva, ni cap més influencia que la dels missionistas.

Los que s'embarquin ja saben lo que se 'ls espera: no tindran cap lley que 'ls ampari, ni cap autoritat que 'ls protegeixi: estaràn lluny del seu país, viuran incomunicats ab tothom, y sense contar ab los perills del clima y ab las amenassas dels salvatjes, seràn verdaders esclaus de la colonia.

¡Per evitar això, poseus alerta!

Totas las nacions persegueixen aquest tràfech. Ni a Fransa ni a Italia se consent. En alguns de aquests punts la recluta 's fa de amagat; pero de quan en quan se segueixen causas criminals als agents del Sr. Marqués.

Solzament a Espanya, a pesar dels clamors de la premsa y de l'opinió 's tolera un escàndol semblant.

En aquells països las autoritats protegeixen als ciutadans; aquí en l'Espanya conservadora hem de protegirnós nosaltres mateixos.

Protejimnos donchs, vigilém als *ganaderos*, previnguém a tothom, y ¡alerta!

BATALLADA

N. Sagasta, entrant en la coalició, se ha fet algun tant conservador, y el conde de Xiquena entrant al mateix partit s'ha fet algun tant liberal.

Aquí s'canbian las opiniones com las camisas. Y a pesar de tot, preguntem: ¿Que volen, senyors?

Y us respondrán ab molta barra: — Volém la moralitat política.

Parafo de una carta del Sr. Corradi, antich moderat, dirigida al general Martínez Campos y publicada en varios periódichs:

«Aquest govern tot ho monopolisa y no sols ha falsejat, sino que ha convertit lo sistema representatiu en una *granjeria* immoral; en un mercat vergonyós que ab la seva acció deletèrea posa en grave perill l'ordre públich y 'ls interessos de la monarquia»

Nosaltres no fém més que traduhir literalment.

Lo Papa vol interressar a l'Austria, perquè en la conferencia sobre Marruecos que 's está celebrant a Madrid demana que 's estableixi la llibertat de cultos en aquell país.

¿Perqué no demana a n' en Cánovas, que 'l establixi a Espanya?

Los moderats se'n han anat los uns ab en Cánovas y 'ls altres ab en Sagasta.

Ja no queda més que l Sr. Moyano, y l Sr. Moyano 's titula president del seu partit.

Sabrian dirme a qui presideix, no habenthi més que ell?

Ay, ay, se presideix a sí mateix.

Está vacant la rectoria de Rubí, y us din lo nostre corresponsal que hi ha molt empenyo per conseguir-la.

Algun dels pretendents de'n pensar: — Rubí, terra de bon vi.

Medis de fer fortuna

Se reduheixen a tres: Se fan carlins, alsan una partida, la presentan y 's donan un empleo.

O he com en Maceo de Cuba: 'S presentan, tornan a alsarse y tornan a presentarse.

O he com en Romero Robledo: 'S fan revolucionaris y després se passan als conservadors.

Aquest sistema es lo que va seguint en Sagasta.

Los aparadors del anich y ventajosamente coneguts fotografos Moliné y Albareda han aparegut aquests dias completament restaurats y ostentant un gran número de treballs de un merit superior.

Entre ells hi figura un magnífich retrato pintat

a l'oli sobre la fotografia, del general Blanco, tant exacte y parehent, just de color y ben modelat, que 'ls insurrectes més tossuts de Cuba s'hi presentarian a indult.

Una pregunta del general Martínez Campos: «¿Que succediria si aquest vespre 's moria l Sr. Cánovas del Castillo?»

Vol saber la resposta, general? Donchs succediria lo mateix que va succedir quan va morir en Narvaez y l' O donnell: l' enterrarian, y ab ell enterrarian també al partit que s' ha format pel seu particular.

Homes aixís son com los encetalls en los capdells: quan l' encetall desapareix ja no hi ha capdell possible.

La vista de la *Gaceta de Catalunya* ha de celebrarse al mitj dia d'avuy dissapte; pero no s' apresurin a anar a l' Audiencia porque l fiscal ha demanat y la Sala ha accedit a que l' acte tinga lloch a porta tancada.

De manera que are als periódichs avants de sentenciarlos ja 'ls tancan.

Y se celebran vistas *actuadas*, ó com si digéssim: en la *vista* als periódichs los hi posan *ulteras negras*.

A Zaragoza s' ha descubert una falsificació de paper del Estat.

Abraho deya un periódich: «¿Qu' es lo que no 's falsifica aquí a Espanya! Si fins son capassos d'estarse menjant carn durant tota la quaresma y trobarse després ab que 'ls han falsificat la butlla de la Santa Crusada.»

A Fransa venen celebrant desafios cada dia: l de Rochfort y Koechlin, l d'Olivares y L Hardy y alguns altres que s'anuncian.

En cambi dias endarrera un marquès va donar una terrible bofetada al príncep Lluís y l príncep va quedar-se ab los cinch dits pintats a la cara y no va tornar resposta.

Lo desafío es una aberració, deya un amic del que havia rebut la bofetada, y un príncep ha de donar l' exemple, no desafiante.

Un recort y una reflexió.

Los constitucionals procedeixen de la Revolució de Setembre: fins fa poch temps passavan la maroma ab un balanç: a un extrém hi duyan la constitució de 1869 y al altre, servintlos de contrapés, la constitució de 1876. Han llessat definitivament la primera y s' han quedat ab la última.

Fells viatge, dirém los que no 'ns avergonyim de ser fills de la familia democrática.

Y quan cayguén de la maroma no 'us refieu de nosaltres, que no vindrem al enterro.

En tota la Peninsula hi há 175.000 fincas embargadas per falta de pago de contribucions.

Are no més falta que en cambi l govern ordeni la construcció de varios manicomis.

May siga sino per alló que diuen:

«Qui pert lo sen, pert lo seny»

Lo rector de Monistrol de Montserrat no ha volgut ser menos que molts altres y també ha excomunicat a la *Campaña de Gracia*; dihent que 'ls que l'allegeixen son una colla de perduts y gent de poch més ó menos. No veuen? Quan sento aquestes expressions casi m'aplorar. Per lo demés, si son perduts, que 'ls busqui y potsés los trobar!

A Molins de Rey l' arcabde que erarcapita del Xich de la Barraqueta, no sols va anar a la professó de Corpus, sino que prop de casa seva va alsar una capella: perquè la professó s'hi afués.

Alguns democratas de aquella vila s'han escandalisat. No n' hi ha per tant? Que no saben que a la professó de Corpus hi han de anar los *nans*?

A Hospitalet lo rector y la capella de las monjas van organisar una anada a fora ab las noyas del colegi. Aquestas van pagar 8 rals per barba, per menjar y l burro, que duya la minestra, va empenyarse en pendre's la cosa a broma, tirant per terra tot lo que portava a las sarrias. Vels hi aqui una bestia que no es tant burro com sembla.

A Terrasola del Panades se mori una criatura filla de un pare que havia redimit un cens perteneixent a la rectoria. Lo rector va comensar a posar dificultats per l' enterro: al últim demanà tres pessetas per endayant. Lo pare ya acndir al degá de Vilafranca Reverend D. Eudalt Rovira, y aquest passà una reprimenda al rector manantli enterrar la criatura sense cobrar res per endayant. Y are no dirán que la *Campaña* no aplaudeixi als capellans, perquè nosaltres aplaudim de tot cor al degá de Vilafranca.

LA FUSIÓN.

ENTRE UN D' «ELLS» Y UN DELS ALTRES.

— ¡Hola! ¿Cómo va la barreja?

— Magníficamente en marcha: no cal que 's 'ssi ilusiones; d' aquí un mes, bona nit Cánovas.

— ¡Masc! Si qu' ho arregla bé! Bó es tenir tanta esperansa?

— Y ja n' está ben segur?

— Si n' estich?... Miri, m deixava tallá 'l diu xich de la ma, si dintre de cinch setmanas no veyia fe un capgirell al seu admirable Cánovas, a en Romero, a en Bugalla, a tots aquests camandulas que ab la seva.... habilitat fan ballá a la pobra Espanya.

— Aixó fa la vosté?

Donchs jo n' hi dono paraula: ja 's pot despedir del diu. El home ilustre que ara 'ns mana s' aguantara ferm y fort sense fer cas d' amenassas: s' aguantara; jo 'l hi dich: ningú 'l fa caure!... — *Naranjas!*

Vosté semla desport.

— Vosté fa castells en l'aire.

— Y la fusió ¿qué no es res?

— Sí qu' es: una pasterada.

En conta de fondre ab foch crech que han deixat ab aygua.

— Y aquestos desprendiments?

— ¡Y aquets homes que s' apartan d' aprop de la situació per venir-se'n ab nosaltres!

— Aquets homes, ben mirat, posan la qüestió més clara: aixís lo govern coneix los fiels a la seva causa y 'ls que no l' hi volen bé.

— Y aquesta gent de la espasa?

Lo qu' es per aquesta part lo govern té la ventajita de que si s' entraba en joch el coneix totas las cartas.

Crech que lo nostre partit es fort y la vida llarga y mes llarga la tindra ab aquest vol de confiança.

— ¡Yayá nn present! ¿Que vol diu?

— Res: que vostés tot s' ho guanyan.

Si vosté vol, lo país n' hi darà de desconfianza tantas dozzenas com vulgui.

— Bé; tot aixó son patranys; lo cas es que lentim voís.

— Pero la rahó 'ls fa falta.

— Lo cas es que anem marxant, si, pero aixó ja s' acaba.

— Vosté dorm molt. — Vosté ronca.

— A vosté 'l desitj l' enganya.

— A vosté 'l furro 'l mareja.

— Ja ho veuréu? Si ho veuréu? Vaya!

Don Anton va cap per vall, la candelá se l' hi apaga, la opinió creix imponent, l' atmosfera va inflamantse y 'l vaju que tanta cosa; caura, pujara en Sagasta; recullirém lo poder y revifaré la patria.

— Ah! ja ja se que vol dir la patria: vol dir la panxa.

— Aixó sera per vosté: per mí la patria es la patria y aixó es lo que revifaré quan l' hora sigui arribada.

— Donchs l' hora no arribará; y aquesta gran saragata, ¡dichs discursos del Senat, y das cartas de'n Rosada, y 'ls articles dels diaris, y 'ls desitjos y esperansas vindrán a fondre en fum que s' juntantse al puja en l'aire, laisera una especie de gloria que rodejara a n' en Cánovas.

— Vaja, béu molt a galea; cauran, cauran ningú 'ls salva.

— ¡Cal! Compris gorra de cop.

— No; no hi ha perill de capre.

— Já me ho dirá d' aquí un mes.

— Estarem lo mateix aquí era.

— ¿De veras? — Pujibi de peus.

— ¡Vaya el garbol!

— ¡Pobre home! 'l ha compassió!

— Pobre lassaro! 'l ha llástima!

REVIEWS

PARLA en Romero Robledo en lo Senat: las tribunas murmuran, alguns concurrents aplaudeixen. Un dia s'estrenava un drama dolent: tothom xiulava, tothom menos un espectador que picava de mans.

—Es possible que vosté sol tinga 'l valor d'aplaudir un drama tant detestable? l' hi preguntava un vehí. —Ja veurá, es que jo no aplaudeixo 'l drama, sino als que xiulan.

Davant de las castanyas que 's torran en lo Senat, y de l' olor de socarrim que se sent en lo Congrés, nos permetém enmatllevar una frasse a La Política. Are ja no es ella; som nosaltres los que dihém: Todo va bien, muy bien, rrrre...te...bien!

Una disculpa de 'n Romero Robledo: «Si 'l govern vá donar lo decret reformant la ley hipotecaria, consti que vá ferho perque 'l concell de l' administració del ferro-carril del Noroest del qual ne forma part lo Sr. Sagasta, vá demanarli.»

Resposta de 'n Sagasta: «Y quin govern es aquest que modifica las lleys no més que per complaure 'ls interessos particulars!...»

Sobre 'l mateix assumpto: «Lo Sr. Sagasta, diu en Romero Robledo, forma part del concell de administració del ferro-carril del Noroest.»

Várias véus:—Y 'l president de aquest concell ¿qui es? En Romero Robledo, ab veu débil: «Lo marqués de Alcañices.»

Lo marqués de Alcañices es majordom de Palacio. La bugada dura: l' un renta la roba del altre, y á cada punt sense donarse'n compte 's pican los dits: Es un espectacle divertit y edificant.

Los estudiants de Valencia dias endarrera van promoure un rebombori contra 'l rector y 'ls catedràtics. Segons sembla, aquests senyors s'oposavan á que molts d'ells, classes enteras, pujessin á exámens.

Ells no ván pujarhi, es cert; pero la mosca vá pujals'hi al nas. Perque, jo ja 'u veig: una cosa ó altre havia de pujar. Un diputat vá dir aquest dia que precisament en lo districte per ahont havia sortit elegit lo ministre de la governació s' havia fet una tallada de 20.000 pins.

Aconsejém al Sr. Pi y Margall que no s'acosti pás per aquell districte: los electors de 'n Romero Robledo foran molt capassos de tallarlo. Dias endarrera en Martinez Campos vá sortirse del Senat á lo millor de una discussió.

Y 'l ministre d' Estat, Sr. Elduayen, vá dir: —Senyors, per méns motiu que aquest las oposicions van retirarse del Parlament. Algú podia dirhi: —Bueno, que fassi 'l govern dos quartos del mateix y que no torni per aquí, fins que las oposicions espliquin la seva conducta.

A Gracia y en lo punt conegut per la Fontana hi ha la tintorería de 'n Pere Bosch montada ab tots los adelantos. Las pessas de roba vella, rentadas ab una máquina especial, al cap de 24 horas quedan com novias. Jo recomano al govern que hi portin l' Espanya y á veure si l' arreglan. Desprendiments: «S' ha separat de la majoría 'l senyor Gutierrez Agüera.» Los ministerials dirán:—Aixó ray: si hem perdut l' aygüera, encare 'ns queda 'l rebost. Un borratxo anant ab los seus amichs vá caure al mitj del carrer. Dos companys feyan estorses per

alsarlo y no podian; l' hi dirigian preguntas y no contestava. —Ja veurén, jo 'l faré respondre, vá dir un: y dirigintse al borratxo, l' hi digné:—Toni, cuyta, aixecat que se t' ha mort la dona. Lo borratxo obrint los ulls vá respondre:—No 'm féu riure que tinch los llabis tallats.

Declaracions dels fusionats: «Ja no hi ha constitucionalis, ni centralistas, ni posadistas, ni campistas: no hi ha més que liberals dinástichs de la monarquía restaurada.» Observin una cosa: han deixat quatre noms y n' han prés quatre més.

Continúan las declaraciones: «Acceptém la monarquía de D. Alfonso XII ab la constitució de 1876.» Si volguessen parlar d' una manera intel·ligible, dirian: «Som Canovistas... sense Cánovas.»

En una sessió del Senat: Lo Sr. Romero Robledo: Ab orgull puch dir, si cap orgull en aquestas cosas, que pòchs homes polítichs han cambiat méns que jo: (Riatlles.) Lo conde de Xiquena: Lo que no ha cambiat vosté, es lo color del péll. (Aplausos.)

EPIGRAMAS

Qui no treballa no menja deya un pages de Teyá, y á un bailet gaudul de mena sempre l' hi dava estofat. M. F.

Ser capellá si 's repara es un goig sense perill, puig no obstant de serne pare no ha de mantenir cap fill. R. A. A.

CUENTOS

L' escena passa a Moscou á casa de un tintorer, que té una filla molt guapa. Un oficial procura seduhirla, lo tintorer lo sorprén, y per donarli una llisso l' agafa y de una grapada 'l tira dintre de una tina de blau. L' oficial se queixa al governador militar: aquest crida al tintorer y l' increpa per la seva conducta. —No sé que l' hi diga, respon lo tintorer: volia seduhir á la méva filla y jo estava ego d' ira. —Está bé: jo faré que la cosa no passi endavant; pero ab una condició. —Digni. —Que 'm donén un medi per netejarli 'l color blau de que está cubert. —Es impossible: aquest blau es de la méva invenció y es permanent. Tot lo més que puch fer si l' oficial s' ho estima més, es ferlo tornar vert.

Acaba de visitar un malalt, un metje molt tranquil, y un de la familia l' hi diu: —Vindrà més dematinet demá, senyor doctor? —No hi ha cap inconvenient: justament tres portas més avall tinch un malalt y aixís matarem dos pardals ab un tret.

SOLUCIONES

- 1. XARADA 1.ª.—Cánovas.
2. Id. 2.ª.—Socorro.
3. ACENTÍGRAFO.—Mitja mitja.
4. ENDEVINALLA.—Cava.
5. COMBINACIÓ NUMERICA.—15263
53612
62531
36125
21356
6. TRENCA-CLOSCAS.—Barcelona.
7. TRIANGUL.—Marca.
8. GEROGLIFICH.—Con més pobres més puntosos.

Han endevinat las 8 soluciones los ciutadans Tonet Tarragoni y Cera, Esmeril y Rasclá; n' han endevinadas 7 N. E. y Noy del castellá; 6 A. Cánovas y Un cantor de las

ENDEVINALLAS

XARADAS. I. Tinch un mal que 'm fá sufrir dos tres volta que camino: estich cert que 'm vá vení d' un cop que 'm vá da 'n Cristino. Rodo tot lo prima en pes per poguer treure aqueix mal, y are un metje de total, diu que 'm curará ab un mes. CAMPANER.

II. Per lo dia d' hu dos tres ab quatre tot van aná á casa del seu promés á buscar lo seu jermá. PEPET BRILLANT.

SINONIMIA. Senyor Mariano, es un mal que fassi us de certs dinés, puig no tot en tot total que cobri d' ells l' interés, quant no n' es seu ni un sol ral. MOROLEGGONGOP.

ENDEVINALLA. Tinch renda sens tenir or, tinch daga y no só guerra, faig arenga y no dich re, vés si m' entenderás, lector. B. BOROTAU.

COMBINACIÓ NUMERICA. Substituir las pichs ab números que sumats vertical, horisontal y diagonalment donguin un total de 29. LOGOGRIFO NUMERIC.

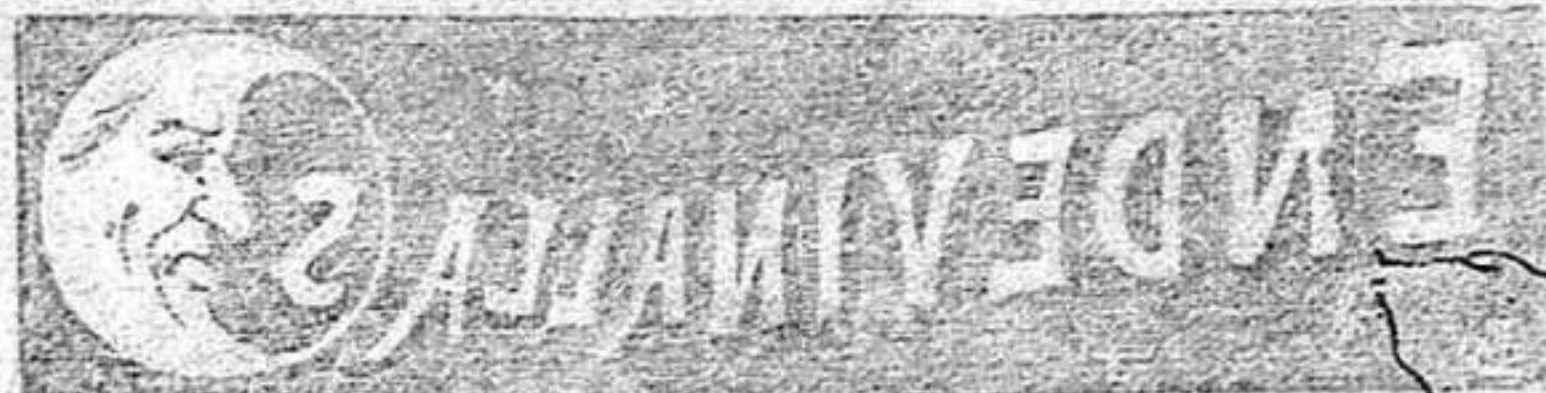
1 2 3 4 5 6.—Un poble.
3 2 1 4 6.—Un teatro.
1 2 3 4.—Una roba.
3 2 1.—Un licor.
3 4.—Una nota. TJA XICH DE M. DE R.

CONVERSA. —Hola, Joapet, tens.... —Bé, digas qué? —No que ja no hem dit. UN TAPÉ Y F. DE T.

GEROGLIFICH. Pau Gi Ut. 1.ª Prim que Ut. coneg Ut. PASSIGOLLAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR. Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse los ciutadans Pau Sala, Campaner, Un tapé de Tosca, Pepet Brillant y Estudiant Carbasajat. Las demes que no s' anomenan no 'ns serveixen com y tampoch los qu' envian los ciutadans Pau Colom, Tres, Menendez, Cuatro lectores, R. M. C., J. Rapanie, Re Fra Pul, Un tarragoni, A. Bertran Albert, Júpiter, Juan Tenorio, Miquel Boniquet, Tet de Cedrá, A. Cánovas y Cera, Esmeril y Rasclá. Ciutada La Targeta: Queda servit.—Pepet Brillant: L' anagrama arreglat podrá publicarse.—Tapé de Tosca: Idem molta cosa de lo que 'ns envia.—Pau Sala: Atenent las sevas indicacions no hem pogut insertar més que una minima part de lo que 'ns deya.—On al nas: Insertarem lo logogrifo.—Cantor de las Llejtas: Idem lo quadrat.—A. B. y P. V. J. Sant Andréu: No sabem trobar la forma convenient per dar la noticia.—A. S. Blixar: La senmana entrant en parlarém.—L. G. Terrasola: Queda servit.—P. G. Hospitalet: Idem.—R. Casas: Hi anirá la poesia: envíhi l' altra y veurém.—F. G. y J. G. Valls: Com trobar una forma a propoít per donar la noticia que 'ns comunica? No la sabem veure.—T. Tarragoni: Las soluciones de la senmana passada varen arribar tart: Insertarem algun extrem y un geroglifich.—Noy del Castellá: Insertarem algun extrem, dos quadrats y una conversa.—A. Folguera: Habana: La poesia es flujá: no s' escaisi donantnos noticias de tant lluny per que quan arribant aquí ja son esbravaças.—Biedas, Col y flor y C.ª.—Idem alguna cosa de lo que 'ns envia.—Plusquamperfecte: Sentim que per una pregunta molt natural atesas las vegadas que hem sigut burlats s' haja ofés de tal manera. Adverteixi ademés que la nostra conducta no té res que veure ab lo partit. Pau Préssech: Lo sonet está molt bé.—Lola: Insertarem alguns extrems.—J. Maynés: L' articlet no 'ns serveix: es massa vulgar.—Fassin un' altre.—Escudellia: Un quento arreglat podrà anarhi.—Jove de l' Habana: Idem algun extrem dels que 'ns envia.

LO TREWEY DE LA POLÍTICA.

Molta habilitat! pero d' aixó á fer ballar á D. Anton encara hi ha molta distancia.